

A 25 anys del seu assassinat a mans del feixisme

Yolanda, No oblidem!

El 2 de febrer es compleixen 25 anys de l'assassinat de la nostra companya Yolanda González. Tenia 19 anys. I en aquell moment, com part dels actuals companys del PRT-IR i de LI, militava en l'organització trotskista PST (Partit Socialista dels Treballadors).

L'assassinat de Yolanda es va produir enmig de l'onada de mobilitzacions estudiantils de finals dels 70 i primers mesos del 80, contra la LAU (Llei d'Autonomia Universitària) i el ECD (Estatut de Centres Docents que afectava a secundària). La lluita va generar la Coordinadora d'Estudiants que convocaria jornades de lluita i la posterior vaga general de desembre. El govern de la UCD va augmentar la repressió assassinant a dos estudiants per "tirs a l'aire" en una mobilització contra l'Estatut dels Treballadors: Emilio Martínez i José Luís Montañés. La vaga general es va estendre i va arribar tots els centres de secundària.

Yolanda era una de les representant dels estudiants en la Coordinadora. I davant l'ascens de la mobilització, el govern i la patronal van decidir acompanyar la repressió policial amb "un cop selectiu al cap del moviment estudiantil". La nit del 1 de febrer, diversos membres del denominat Batallón Vasco-Español de l'organització feixista Fuerza Nueva de Martínez Loza -després Frente Nacional-, van segrestar la Yolanda a casa seva, a Aluche (Madrid). El seu cadàver va aparèixer al matí següent.

Emilio Hellín i Ignacio Abad van ser condemnats com autors materials de l'assassinat. En el judici a més van

aparèixer les connexions policials amb el Batallón Vasco-Español. No obstant això, després de la condemna, Hellín va escapar a Paraguai aprofitant un permís i va caldre realitzar una dura campanya 9 anys després de l'assassinat perquè fos extraditat i complís la condemna de 43 anys que havia rebut. No obstant això, les connivències entre l'estat i els feixistes, li facilitaríen el 3er grau en el 93, amb menys de 10 anys complerts a la presó, 2 fugides i 7 intents fallits.... Avui cap dels assassins de Yolanda compleix condemna.

Les raons de la seva lluita, tant com el seu assassinat a mans dels feixistes tenen la mateixa vigència avui.

Fotos extretes de l'opsucle del PST de febrer del 81 per la reobertura del sumari

Dona, jove i basca

"Yolanda era jove, era dona, era basca. Tenia tres raons fonamentals per a lluitar. (...) Tot això ho va englobar en una sola batalla: en la batalla pel socialisme, per la revolució, en la batalla per un partit revolucionari". Eren les paraules de comiat del nostre partit, llavors el Partit Socialista dels Treballadors (PST), a una companya que ens havien assassinat.

25 anys després les tres raons ens semblen plenes de vida. Aquestes... i la lluita contra el feixisme assassí, que fa pocs mesos es cobrava una altra vida jove -una més-, al barri barceloní de Gràcia. Roger va passar diversos mesos en coma mentre a les dependències policials desapareixien les proves inculpatòries contra els feixistes que van cometre l'assassinat, i que pocs dies després de l'agressió van ser posats en llibertat. De la mateixa manera el 1980 al responsable polític de l'assassinat -Martínez Loza- se'l va deixar anar immediatament, i per què l'assassí material -Hellín- complís part de la seva condemna va caldre fer una campanya internacional nou anys després per tornar a tancar-lo a la presó de la qual s'havia lliurat amb tot tipus de connivències.

La lluita contra el feixisme és avui tan viva com fa 25 anys, i també la complicitat de l'aparell de l'estat, que protegeix els feixistes mentre arremet contra els manifestants als qui agredeixen -Madrid a les mobilitzacions contra la guerra- o deté als antifeixistes mentre deixa passejar per Barcelona a Ynestrillas cada 12 d'octubre. El feixisme segueix viu i protegit per sectors de l'aparell d'estat de la Monarquia que té les seves arrels a l'aixecament militar de juliol del 36 i que va costar la vida de centenars de milers de treballadors i joves. La monarquia ha emmascarat el règim del Caudillo, però la seva essència perviu en les seves entranyes i cada cert temps llança una urpada sobre militants d'esquerra o immigrants.

Yolanda va lluitar des de l'institut contra les lleis educatives de la UCD, com milers de joves ho van fer fa poc més de dos anys contra la LOU

del PP. Ho va fer participant i impulsant l'organització democràtica dels estudiants, buscant la seva confluència amb el moviment obrer; els mateixos instruments que ens calen avui perquè la lluita i la ràbia arrenquin una conquesta del govern i l'estat. És la mateixa lluita que la d'avui en defensa de l'ensenyament públic contra els plans per desmantellar-la, una nova escomesa per a privatitzar sectors de l'ensenyament públic sota la cobertura de les "exigències" de la UE, el seu acord de Bolonya i la Constitució Europea que pretén santificar-los.

Yolanda tenia un segon motiu per a lluitar, com a dona. Quants milers de dones que quotidianament defensen els drets de les treballadores se senten identificades amb la seva lluita? La doble opressió segueix avui tenallant-les: doble jornada, salaris un trenta per cent més baixos, violència... Yolanda era basca i a Deusto es va fer el seu enterrament, i va lluitar amb el PST pel dret d'autodeterminació d'Euskadi, un dret que l'acabada d'estrenar monarquia del 80 negava per tots els mitjans, inclosos els assassinats de militants bascos executats -com en el cas de Yolanda- sota les sigles de l'anomenat "Batallón Vasco-Español" o més tard, amb els GAL. Llavors tot just imposàvem la legalitat de partits i sindicats al franquisme, avui lleis com la de Partits han tancat partits i associacions, il·legalitzat diaris, detingut centenars de lluitadors bascos. Un Pla com el d'lbarretxe, que no passa de ser una moderada reforma estatutària, està condemnat per la Inquisició centralista dels monàrquics. La lluita per la defensa dels pobles contra la Monarquia és més vigent que mai.

Yolanda a més d'aquestes lluites en les quals es poden identificar milions de joves, dones o pobles oprimits havia decidit unir-les, al costat de molts altres motius, en un sol projecte: construir un partit revolucionari, pel socialisme. El que als seus assassins els va dur a

declarar en el judici que davant la insistència de Yolanda de reivindicar-se trotskista, li cridessin "Roja de merda, esteu embrutant Espanya!", o al fer-la baixar del cotxe que la duien segrestada i clavar-li dos trets primer i el de gràcia després, dir-li "Aquí s'ha acabat el passeig, roja. Baixa". Això per a molts companys és d'aquelles coses que ja va caducar. No obstant això, nosaltres reivindicuem el símbol de Yolanda per totes i cadascuna de les seves lluites, però molt especialment perquè entenem que és actual i necessària la construcció del partit revolucionari.

Com deia Manrique i canta Paco Ibáñez: "un hombre solo. Una mujer, así tomados de uno en uno son como polvo, no son nada, no son nada". La clau de la nostra força està en l'organització, i aquesta ha retrocedit substancialment en els últims 25 anys. I amb ella la capacitat de resposta.

Avui molts busquen "altres" formes noves d'organització o simplement les estructures que anomenen horitzontals "en xarxa" i que redueixen a l'extrem que la gent es reuneixi per a discutir i decidir el que vol fer, que fan de qui té el control de la llista de correus (instrument convertit en decisiu) qui determina què i amb quines prioritats discutir una o altra cosa, que no garanteix tampoc el compromís en la resposta doncs pocs la senten com a pròpia... El mateix passa en la recerca de "noves alternatives" al capitalisme que reproduïxen ni més ni menys els vells debats de mitjans del segle XIX: amb les alternatives cooperativistes (siguin de producció, distribució o consum), amb models socials que es pretenen autogestionaris i al marge del sistema (encara molt lluny del que van ser els fracassats falansteris i icàries (*) del XIX), amb la negativa a la lluita pel poder -"doncs el poder corromp", com ja deia Sant Tomàs d'Aquino-, deixant als que el posseeixen que ho segueixin fent, o les versions més recents que a l'anterior afegeixen el cant a l'individualisme i carreguen contra tota organització, com Negri.

Creiem en la necessària organització dels moviments però amb això no hi ha prou per a derrotar al sistema. Perquè l'enemic és global i només el derrotarem si actuem globalment, unificant les lluites amb un objectiu ferm. I això, com ens han demostrat els milers de lluites nacionals i internacionals que han sacsejat aquests 25 anys, no es dona espontàniament. És per això que heroïques baralles que es cobren milers de vides de lluitadors acaben sense arribar al fruit del canvi social. Falta la proposta globalitzadora que les unifiqui, la del partit revolucionari, la d'aquell que en cada lluita quotidiana proposa als lluitadors com nord la lluita intransigent contra el govern i l'estat de torn i contra el sistema capitalista. La d'aquell que s'ha guanyat la confiança dels treballadors i els joves en cadascuna de les petites lluites de cada dia, la del que ni es ven ni pacta amb l'enemic de classe, aquell que construït nacional i internacionalment, és l'instrument perquè quan els lluitadors surten al carrer es puguin embastar lluites i coordinar processos d'una a altre banda del món.

Avui, a 25 anys, aquest objectiu necessari està més lluny que llavors. I en això el sistema i amb ell el feixisme es creix i segueix assassinant. Per això reivindicuem especialment la síntesi que va fer Yolanda dels seus motius per a lluitar, la construcció d'un partit profundament democràtic en el seu si, inserit en cada confrontació del moviment obrer i popular i profundament intransigent amb el nostre enemic de classe. Això és el trotskisme. Aquesta era la lluita de Yolanda, i aquesta és avui la nostra lluita. A 25 anys del seu assassinat, manté tota la vigència que va tenir el 80 repetir amb el puny tancat i les dent apretades, el nostre compromís amb la nostra camarada assassinada:

Yolanda González, fins al socialisme sempre!

(*) Els falansteris de Fourier (1772-1837), així com les icàries de Cabet (1788-1856) van ser comunitats igualitàries i autogestionàries, que van arribar a implantar-se amb el sacrifici de centenars de treballadors que van deixar tota la seva vida en l'esforç de construir a partir d'elles una alternativa al capitalisme. El seu fi tràgic el simbolitza el suïcidi de Cabet després del fracàs i fins i tot la reintegració al sistema capitalista de les icàries d'Illinois (EEUU).

Retrocés en l'organització

Què ha passat?

Què ha passat en aquests 25 anys per a retrocedir en aquest objectiu que llavors era comú entre treballadors i joves de la necessitat d'organització? Potser el capitalisme s'ha tornat més amable? No, al contrari avui presenta amb el neoliberalisme un rostre molt més dur i brutal que llavors i ens apropa per moments a escenaris de barbàrie. Potser l'estat s'ha democratitzat? No al revés, amb la consolidació de la Monarquia les llibertats que vam

parlava de l'autodeterminació, de les llibertats contra el franquisme, que denunciava l'imperialisme, fins i tot amb un Boyer que en el 75 clamava per l'expropiació de la banca, sense el que -escrivia- era impossible un programa d'esquerres, arribava al govern per a "descobrir" la Guàrdia Civil, reprimir els pobles, aprovar la LOAPA, construir els GAL, potenciar la banca i les grans multinacionals mentre aplicava la reconversió i destruïa 5 milions de llocs

arrencar al franquisme s'han anat dissolent en un estat cada vegada més policial (mesures antiterroristes, retallada llibertats, Llei de Partits, eleccions cada vegada més insultantment destinades a reproduir els partits del règim, ...). Els motius contra l'estat i el sistema capitalista són més forts a mesura que passa el temps. No obstant això molts dubten de la possibilitat d'una alternativa al capitalisme, la validesa del partit revolucionari com a instrument, fins i tot de la necessitat d'organitzar-se. El triomf més important en aquests 25 anys de l'estat monàrquic i del sistema capitalista i el seu aparell de propaganda ha estat introduir la desorganització als caps de molts lluitadors, propiciar la concepció paralitzant de l'individualisme per a afrontar les lluites, la del temor a l'organització estable, la de l'espontaneïsm com a bandera, en lloc de l'organització, de la unitat de classe front patronal i el govern.

Per a això han comptat amb l'inestimable suport de dos col·laboradors: la socialdemocràcia -aquí el PSOE que a més dirigia la UGT- que va mostrar com un partit que els treballadors creien republicà, que

de treball, impulsar l'imperialisme en el Magrib i Amèrica Llatina, ficar-nos en l'OTAN darrera dels ianquis... i rendia un homenatge insultant al monarca. Tot això va dur al desencantament i una gran desmoralització en la mateixa proporció amb la que milions de treballadors i joves havien dut al PSOE al Govern en el 82 esperant un canvi.

Però no va ser menor l'aportació de l'estalinisme, no només a escala internacional quan la classe obrera i la joventut mundial va poder descobrir la brutalitat d'uns règims burocràtics que van usurpar el nom del socialisme i que res tenien a veure amb ell. En l'estat espanyol l'aportació del PCE va ser substancial. Era el gran partit amb influència de masses -molt superior al PSOE- doncs controlava absolutament CCOO i bona part del moviment organitzat. El PCE, va ser el primer partit "d'esquerres" que va posar la bandera monàrquica-franquista en un míting, qui va fer callar el clam que van aixecar els assassinats feixistes d'Atocha, qui va imposar al moviment obrer i la joventut la "transició" monàrquica a costa d'esclafar als milers de militants que creien en el socialisme i la revolució.

Derrotar el feixisme

No és en els tribunals ni en les urnes on podem parar al feixisme, sinó en els carrers, organitzant-nos, com en la mobilització de masses que a l'octubre de 2000 va arraconar als feixistes a Barcelona. Organitzant també l'autodefensa com fruit de l'organització del moviment de masses, perquè que tractin de prendre-la en les seves mans només uns pocs no fa sinó retreure al conjunt de la tasca insoslaible que hem de prendre tots, en la convicció que al feixisme no se li discuteix, se'l destrueix.

Mentre això passava, CCOO i UGT de la mà de PSOE i PCE que els controlaven iniciaven un camí de lliurament a la patronal i l'Estat amb els Pactes de la Moncloa, van seguir acceptant per activa i per passiva les Reformes Laborals que van dividir profundament la classe obrera i van allunyar als nous sectors de joves treballadors i immigrants de la lluita sindical quotidiana condemnats

a la precarietat, a escales salarials dobles o triples, a ser venuts com moneda de canvi... mentre les seves nòmimes dels "alliberats" creixien sense parar i les seves arques s'omplien per "aportacions" de l'Estat i de l'empresa pública.

No podem deixar de situar les nostres pròpies responsabilitats per a frenar aquest procés de desmoralització, divisió i desorganització que es va estendre com una pesta per fàbriques, instituts, universitats i barris.

Perquè el trotskisme havia dut una batalla de decennis contra l'estalinisme, a la URSS contra la degeneració estalinista, amb centenars de militants assassinats en els camps d'extermini. Havíem anunciat que la continuïtat de la burocràcia estalinista duia irremeiablement a la restauració capitalista i amb ella a una profunda reculada en les condicions de vida de la classe obrera, i així va ocórrer. Havíem denunciat l'anomenat eurocomunisme com a cobertura

de Carrillo i Cia i a la socialdemocràcia per imposar la renúncia a les ànsies de llibertat, a la ruptura democràtica i socialista de bona part de la militància obrera i jove. Lluitàvem per la reconstrucció sindical i contra els Pactes de la Moncloa i les reformes laborals, per la llibertat dels pobles... I no obstant, tot això no va ser suficient perquè els partits trotskistes resistissin el vendaval de la crisi de les organitzacions: la inexperiència, la marginalitat respecte dels centres obrers essencials en els quals el control estalinista era pràcticament total, els errors i ... al final la recerca de "dreces" per a construir el partit van allunyar a les organitzacions trotskistes de la possibilitat d'aprofitar aquest rebuig l'estalinisme i la socialdemocràcia per a construir l'alternativa. Però constatar els errors del passat no ens porta a considerar que el necessari sigui impossible: i avui és més necessària que mai una alternativa mundial al capitalisme, la lluita per unificar els sectors de classe obrera i la reconstrucció del sindicalisme, la presa del poder pels treballadors/as, la llibertat dels pobles, la lluita contra la Monarquia. I això, per a nosaltres ho engloba el projecte de construcció d'un partit revolucionari i el d'una Internacional. La tasca està encara pendent, però -rectificant passats errors- segueix sent urgent i necessària.

31 de gener de 2005

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-31-2100220515** (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol i 3.000 pessetes si cal fer-ho fora de l'estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

Aquí ens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

LI